

najboljših češenj, samo napol je objedla hruško ali jabolko, pa je vrgla božji dar stran. Za to so jo samo malo pokregali, pa je bilo brž dosti; je že grdo gledala.

In pa v šoli. Seveda, kadar je dobro znala, takrat se ji je svetil obraz, iz oči se ji je bliskalo, vsa je bila kakor sam živ ogenj. Ali ti nesrečni učitelji in prav take učiteljice so prav dobro poznali, kdaj Dorica ne zna. Če je znala, se dostikrat še zmenili niso zanjo; kadar pa ni znala, takrat pa kar naprej: »Dorica! — No, Dorica Kosmačeva!« Kakor nalašč. Kdo bi ne bil pri takem postopanju užaljen? Kdo bi ne bil hud? Ali ni to krivično?

Takole je bilo z Dorico. Kako je pa z vami? Povejte, povejte! Ali pa rajši nikar. Če ne, bomo preveč zvedeli.

France Bevk:

Kozliček, jagnje in teliček.

Kavkaška narodna.

Živel je pastir, ki je gnal nekoč svojo čredo na pašo, a je na potu izgubil kozlička, jagnje in telička. Ko je nastala noč, so vsi trije sedli na pisano trato. V bližini pa so stanovali medved, volk in lisica. Ponoči sta volk in medved poslala lisico k onim trem, naj izprosi košček mesa za večerjo.

Lisica je izpolnila naročilo, kozliček pa je odgovoril: »Mi sami bi vas radi prosili za kak grižljaj. Nocoj, ko sem iskal prenočišča za moja tovariša, je prišla k njima neka lisica. Morda je bil tudi volk, tega se ne spominjata več natančno. Raztrgala sta jo na kose in jo pojedla. Ostala je samo velika kost, katero sem pojedel jaz, ko sem se vrnil. Toda lačni smo še vedno. Le verjemi mi, lisica! Prisegam ti pri tvojem življenju, niti koščka nimamo več.«

Pri teh kozličkovih besedah je postalo lisico groza in strah, že se je pričela umikati. Ko pa je kozliček nehal govoriti, je z velikimi skoki zbežala v bližnji gozd. Na svoja tovariša, medveda in volka, je čisto pozabila.

Ta dva sta dolgo čakala. Ko se pa lisica le ni vrnila, se je napotil volk k onim trem.

»Kaj pa ste vi?« jih je vprašal. »Ali ste morda kaka gospoda? Lisico sva poslala k vam, da bi dobila kaj za pod zob, zakaj ji niste ničesar dali?«

»Da, pravkar sem vas hotel za isto prositi,« je rekel kozliček. »Ko sem nocoj iskal prenočišča za moja prijatelja, je bil prišel k njima neki volk. Morda je bil tudi medved, ona dva se ne spominjata več natančno. In to žival sta na kosce raztrgala in jo pojedla. Le ena kost je ostala, ki sem jo pohrustal, ko sem se vrnil. Toda lačni smo še vsi prav pošteno. Volk! Pri tvojem življenju prisegam, niti koščka nimamo več.«

Volka je postalo pri teh kozličkovih besedah groza in strah, že se je začel umikati. Komaj pa je kozliček izgovoril, je z velikimi skoki zbežal v bližnji gozd. Na svojega tovariša, medveda, je popolnoma pozabil.

Ta je dolgo čakal. Ko lisice in volka le ni bilo, se je sam napotil k onim trem.

»Kaj se pa potepate tod okrog, kdo vam je dal pravico, da se tu nastanite?« je vprašal. »Svoja tovariša sem poslal k vam po košček mesa. Kje je meso in kje sta moja tovariša?«

»Jaz sem te hotel za isto prositi,« je odgovoril kozliček. »Nocoj, ko sem iskal primerne prenočišča zame in za moja tovariša, je bil prišel k njima neki medved. Morda pa je bil tudi volk. In ta dva sta ga na kosce raztrgala in požrla. Zame je ostala samo ena kost. Toda lačni smo še vsi skupaj.«

Medveda je bilo prav tako groza in strah kot prej volka in lisico. Storil je isto kot njegova tovariša, pobegnil je v gozd.

»Zdaj,« je rekel kozliček svojim tovarišema, »zdaj se bodo vsi trije srečali v gozdu. In ko bodo drug od drugega izvedeli, da smo jih nalagali, se bodo vrnili in nas bodo požrli. Dvignita se, pojdimo proč!«

Šli so v gozd in našli poševno drevo. Kozliček in jagnje sta splezala nanj, teliček pa ni mogel plezati, zato je sedel na prvo vejo.

Medtem so se dobili v gozdu lisica, volk in medved. Drug od drugega so izvedeli, kako so jih kozliček, jagnje in teliček potegnili za nos. Sklenili so, da poiščejo lažnike.

Najprej so šli na trato, na kateri so si bili oni trije postlali za noč, a niso jih našli. Nato so šli po sledu njihovih stopinj in prišli do poševnega drevesa.

Ko je teliček zagledal divje zveri, se je tako prestrašil, da je skoraj padel z veje. Kozliček pa je spoznal nevarnost in mu je zaklical:

»Ti, teliček, opravi z največjim, jaz bom zgrabil volka in ga raztrgal, a ti, jagnje, se spravi na lisico.«

Medved, volk in lisica so v resnici verjeli, da imajo te živali nadnaravno moč in so pobegnili globoko v gozd.

Kozliček, jagnje in teliček pa so mirno prenočili pod drevesom. Naslednjega jutra jih je iskal in našel pastir, ki jih je odgnal k svoji čredi.

Je-li res tako pobožen?